KOMMISSIONENS HENSTILLING

af 20. december 1974

til medlemsstaterne om beskyttelse af fugle og deres naturlige omgivelser

(75/66/EØF)

1. Handlingsprogrammet for De europæiske Fællesskaber på miljøområder, der godkendtes den 22. november 1973 af Rådet (1), fastsætter i afsnit II, kapitel 1, forskellige aktioner til bevarelse af det naturlige miljø. I stk. f i dette kapitel fastsættes der i særdeleshed en speciel aktion til beskyttelse af fugle og visse andre dyrearter.

2. De vigtigste konklusioner fra en undersøgelse af de forskellige aspekter ved beskyttelse af fugle, der blev udført for Kommissionen af »Zoologische Gesellschaft von 1858« i Frankfurt am Main med professor Dr. Bernhard Grzimek som ansvarlig leder og i forbindelse med de vigtigste interesserede internationale organisationer, kan kort beskrives således :

   a) Af de 408 fuglearter, der lever vildt i Fællesskabet, udviser 125 et stigende antal, mens 221 arter viser tilbagegang, i adskillige tilfælde en meget hurtig tilbagegang.

      Antallet af uddøde arter i de seneste årtier er forskelligt i de forskellige medlemsstater : for eksempel 32 i Italien, 17 i Tyskland, 6 i Belgien. For Fællesskabet som helhed ligger antallet af arter, der er ved at uddø, på 58. De tilsvarende tal for medlemsstaterne taget hver for sig ligger i visse tilfælde betydeligt højere.

   b) de vigtigste grunde til til den alt for store dødelighed hos de fuglearter, der er i tilbagegang, er :

      — En for intensiv fangst fra menneskets side (jagt, netfangst, osv.) i visse medlemsstater og i flertallet af de berørte tredjelande ;

      — tab af naturlige omgivelser som følge af visse by- og egnsplanlægningsarbejder (dræning, ubetænksomme jordsammenlægninger, bymæssige bebyggelser, områder, der overgives til turisme osv.) ;

      — forgiftning af deres føde og forurening af deres miljø.

   c) På grund af den betydningsfulde rolle, som fuglene spiller i opretholdelsen af den økologiske balance, påvirkes det naturlige miljøs kvalitet alvorligt af den for store dødelighed hos omkring halvdelen af de oprindelige fuglearter i Europa. Dette forhold er i øvrigt ikke kun gældende i de lande, hvor fuglene ikke sikres en tilstrækkelig beskyttelse, men berører ligeledes de andre landes områder, navnlig dem, der befinder sig i trækfuglenes gennemflyvningsområder. Det drejer sig derfor om et typisk, overstatsligt og internationalt miljøproblem, som foranstaltninger truffet isoleret på det nationale plan ikke kan afhjælpe.

   d) Ud over de ødelæggende virkninger på den økologiske balance har den alt for store dødelighed hos omkring halvdelen af fuglearterne ligeledes ikke ubetydelige negative konsekvenser for visse økonimiske sektorer — særlig landbruget og turismen — såvel som for adskillige videnskabelige områder (ornitologi, etologi, biologi, økologi, sociologi, osv.). De negative konsekvenser, som en rimelig begrænsning af fuglefangsten ville medføre for nogle økonomiske sektorer (navnlig våben- og jagtammunitionsindustri og -handel), bør derimod ikke overvurderes.

   e) Fuglene udgør et betydningsfuldt element i livskvaliteterne, således som disse opfattes af betydelige dele af de europæiske folk, og repræsenterer den vigtigste kontakt med naturen for et stort antal mennesker, navnlig byboer. Den offentlige mening betragter i stadig højere grad trækfugle som en fælles arv og ikke som det lands eksklusive ejendom, hvor de på et givet tidspunkt befinder sig.

3. Beskyttelse af fugle og visse arter inden for den vilde flora og fauna kunne allerede være stærkt forbedret, hvis alle medlemsstaterne overholdt den internationale konvention om beskyttelse af fugle, der blev vedtaget i Paris i oktober 1950, og konventionen om bevarelse af fugtige områder af international betydning særlig som naturlige omgivelser for vandfugle, der blev vedtaget i Ramsar i februar 1971.

4. Den internationale konvention om beskyttelse af fugle, der blev vedtaget i 1950 i Paris, afløser og forbedrer konventionen om beskyttelse af fugle, der er nyttige for landbruget, der blev indgået i 1902, ligeledes i Paris af 12 europæiske stater. I modsætning til konventionen af 1902 er motiverne bag 1950-konventionen overvejende af økologisk art, skønt artikel 5 indfører et etisk argument gennem forbudet mod at påføre fuglene unyttige lidelser. Denne konvention omhandler uden undtagelse alle vildtlevende fugle. Hensigten er navnlig at sikre en kraftig beskyttelse af alle arterne i yngle- og træktiden. De arter, der er ved at uddø, eller som har »særlig

(1) EFT nr. C 112 af 20. 12. 1973, s. 1.

interesse«, beskyttes hele året. Der kan gøres undtagelser for de tilsluttede stater fra bestemmelserne i denne konvention, såfremt visse arter på grund af et for stort antal skulle være skadelige for landbruget. Denne konvention har været i kraft siden den 17. januar 1963.

5. Konventionen om fugtige områder af international betydning, særlig som naturlige omgivelser for vandfugle, blev vedtaget den 2. februar 1971 af en international konference, der var indkaldt i Ramsar af den iranske regering. Den træder i kraft, så snart syv stater har tiltrådt den. Ud over Det forenede Kongerige har fire stater, det vil sige Finland, Iran, Schweiz og Sovjetunionen, allerede deponeret deres ratifikationsdokumenter.

   Denne konvention betragtes i almindelighed som overmåde vigtig for bevarelsen af den økologiske balance og et uerstatteligt naturmiljø; dens betydning ligger langt over blot og bar beskyttelse af vandfugles naturlige omgivelser.

6. Kommissionen, der ønsker at bidrage til beskyttelse og forbedring af miljøet, og som forbeholder sig ret til senere at forelægge Rådet eventuelle forslag, henstiller til medlemsstaterne, at de, for så vidt de endnu ikke skulle have gjort det, så hurtigt som muligt tiltræder de to ovennævnte konventioner.

Udfærdiget i Bruxelles, den 20. december 1974.

På Kommissionens vegne

François-Xavier ORTOLI

Formand